

Iz Jankovega dnevnika.

Naši gospodje učitelji so bili napisali spričevala, gospod šolski upravitelj je pa poslal po vseh razredih knjigo, in iz nje so nam oznanili, kdaj bo sklep šolskega leta.

Tako je prišel težko pričakovani dan. Z nepopisnim veseljem smo prinesli domov dokaze o svoji učenosti in napredku v znanosti. Najbolj se je pred starši postavila moja sestra Zorka. Vse odlično! Pa tudi sestra Finica je bila med boljšimi. Jaz pa... no, je že šlo. Seveda: oni dve v prvi in drugi razred, jaz pa že v četrti! Doma sicer pravijo, da sem jaz bolj len, in da ne vedo, kaj bi počeli z menoj; pa ne vem, če je vse tako? Morebiti gospodične učiteljice niso tako stroge, kakor so gospodje učitelji? Kje pa vedo doma, kakšen je naš gospod Kunaver? Jaz pa dobro vem, da je pri nas doma ata desetkrat bolj strog kakor mama. Pa naj bi bilo v šoli drugače?

Prve dni meseca julija nam je rekel ata: »Ker ste v šoli dobro napravili, bomo šli pa na Gorenjsko.« In šli smo res. Mama, Zorka, Finica in jaz za vse počitnice, ata pa samo za štirinajst dni.

Na počitnice pojdemo, oj na letovišče k dobri teti Mini! Na Gorenjsko!

Na Gorenjsko smo prišli ravno ob času košnje. Pa češnje so takrat dozorevale. Kako prijeten duh ima pokošena in ravno posušena trava! Še lepše pa je, zobati češnje, če jih obiraš naravnost na drevju. Trikrat boljše so, kakor če jih kupim kje na trgu.

Pričelo je zoreti tudi žito. Kako prijetno je bilo na večer ob solnčnem zahodu! Sedeli smo na koncu

njive in se pogovarjali. Hladen vetrič je zibal nad nami zlato pšenico, v nji je cvetel rdeči poljski mak, graščica in slak sta mu pa delala tovarišijo. Prepelica je gonila svoj vsakdanji »Pet pedi, pet pedi, pet pedi...« Na nebu so se pa kazale prve zvezde, med njimi ljubka večernica, in takrat je redno zaklicala teta Mina: »Otroci, večerjat!« Pa smo šli.

Potem so začele zoreti prve hruške in za njimi češplje in slive. Češnjam smo izlahka dali slovo, še vrabci niso več sedali nanje. Tembolj smo pa menderali travo pod hruškami, pod češpljami in slivami. Teta Mina ni bila nič huda. Hlapec je pa res malo godel in je pokosil travo. Mi smo bili potem še bolj veseli. Nobena hruška se nam ni izgubila.

Tiste dni sem bil dostikrat kregan. Hruške so prepočasi padale z drevja, slive in češplje pa nič manj. Zato sem jim hodil naproti. Pri tem poslu so pa trpele moje hlače. Mama jih ni mogla sproti sešivati.

»Oh, ko bi tebe ne bilo!« je večkrat rekla. »Z Zorko in Finico je pol manj dela.« Rad verjamem. A kdo bi Zorki in Finici metal sadje z drevesa, ko bi mene ne bilo?

Tistega dne tudi ne bom pozabil. Spet sem bil precej kregan. Zorka se mi je posmehovala, pa tudi Fini mi je privoščila. »Čakaj!« sem dejal. Splezal sem na hruško. Takoj sta bili za mano. »Janko, daj, vrzi, vrzi še nama!« sta začeli. A Janko je bil gluhi. Povem vam, da zaradi sladkih hrušk in okusnih češpelj dober otrok vse pretrpi, celo kreganje. A posmehovanja lastnih sester, nak, tega pa ne! Zato jima nisem nič dal. Sestri pa v jok in k mami. Kajpak!

Tistega dne se mi je nekaj pripetilo, česar nočem povedati. Je tudi prav, če ne uganete.

Počitnice imajo samo eno napako, glavno, trikrat podčrtano. Prehitro minejo. Čudno, da vse, kar je prijetno, tako hitro mine. Če bi bil jaz zraven, ko so narejali počitnice, bi bil to reč vse drugače napravil. Škoda, da nas otrok, ki imamo pri tej reči največ opravka, nihče nič ne vpraša, kako dolge naj bi bile počitnice.

Mami sem to povedal in potožil. Pa veste, kaj mi je rekla: »Zaslužil bi dvojce imen: — —, — —!«

Pa naj bo! Šel bom nazaj v Ljubljano, ko ni drugače, in spet se bom začel učiti, da bom bolj pameten in moder. A na počitnice, na teto Mino in na Gorenjsko ne bom pozabil. Zato sem to zapisal.

Še to: Tudi na hruške, češplje in vso tisto reč na vrtu ne bom pozabil. Morda gremo prihodnje leto spet?

Sadar Ivan:

Pametnici.

I.

Čas je zlato,
če ga marljivo loviš;
če si lenuh,
čas je železen drobiž.

II.

Mali ljudje —
nagajivi ljudje:
v vse pobezajo,
pa odbeže.

